

a gyógyító emlékezetében vagy a gyógyulás emlékében a seb mégiscsak gyógyíthatatlan legyen, mint a bokába fúródó mérgező nyílvevő, mint az emlékezet vizébe merülő kentaur, hogy a felszínre törjön újra, mint bűvópatakok kitapinthatósága a föld egyre mélyülő felszínén, ami mindent ad, csak nem a megnyugvást, nem a város alapíthatóságának lehetőségét, nem Didót és nem Aeneast, nem, csak a nemet, ami éppen a nemlegességgel próbál szembeszegülni, hogy legalább a két nem senki által se kért, mégis felszínre bukkanó könyörtelenségét feloldja –

és ha ez lehetetlen,
akkor és csakis akkor, legalább, mutasson rá a geometriára,
ami a föld és Gaia kimért könyörtelenségében újra és újra megmutatkozik.

Kortárs, 2016/11.

Gömöri György

AZOK A DÉLUTÁNOK...

Azok a lomha, forró nyári délutánok
amikor csakis fagyfaldozni volt kedve
a ráérős fiúnak, aki el-elballagott
egy olyan házhoz, ahol a nyitott ablakból
újra meg újra kiszüremlett a tétova *Für Elise*
vagy egy korabeli lagymatag álnépi sláger
míg a csatornák bűze gőzölgött minden utcáron
– felfütyült ilyenkor a fiú az egyik emeletre
hogy megkérdezzen egy lányt „Nem jössz ki a Palára?”
– Akkor még nem volt sem tévé, sem szenttelen Fészbuk
a gyerekek hittek a tiszta friss levegőben
meg abban, ha felnőnek jobb lesz ez a világ
és nem kell megint aknamezők vagy félelemből font kerítések
mögé húzódni vagy duplázásos lakásban izzadva remegni

Tekintet, 2016/6.